

[Økonomiministeren.]

lemisk form, som jeg ikke tror er egnet til at drøfte alvorlige økonomiske problemer i. Når hr. Tange taler om vekselrytteri, må jeg erkende, det for mig er et teoretisk begreb, men jeg har da forstået, det er noget meget kedeligt noget, og der er ikke for statens vedkommende tale om vekselrytteri. Derimod er der tale om — og det har jeg forstået der var en ret vidt udbredt tilslutning til her i tinget — at vi skulle forsøge på at skabe et egentligt kapitalmarked for kortfristede kapitalanbringelser. Det er det, der kommer til at ske, og forhåbningen er, at man derigennem kan opsuge en del af de mere tilfældige renteudsving på dette korte kapitalmarked i håb om derigennem at stabilisere stillingen på det lange kapitalmarked.

Ole Olsen (SF):

Jeg synes, hr. Tange stillede et udmærket spørgsmål, som der ikke blev givet ordentligt svar på, men jeg synes også, hr. Tange sådan set ødelagde spørgsmålet bagefter med sine betragtninger om vekselrytteri. Jeg vil godt have lov til at følge op og spørge økonomiministeren: hvor langt mener regeringen man kan gå med hensyn til at lade renten stige? Byggeriet lider jo under en meget høj rente, og vi ved alle sammen — håber i hvert tilfælde — at regeringen har kontrol med, hvad Nationalbanken laver, og da vi for øjeblikket oplever et renteskred, synes jeg, det er mere relevant end det, hr. Tange siger, at spørge, hvor langt regeringen vil tolerere at renten går opad. Jeg vil yderligere spørge: kunne regeringen ikke tænke sig at gå med til, at Nationalbanken støttede så kraftigt, at vi fik renten nedbragt i hvert tilfælde noget?

Formanden:

Jeg skylder at sige, at medspørgerne ikke må diskutere med spørgerne. Spørgsmålet er alene en sag mellem spørgeren og ministeren.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Jeg tror, jeg må sige til hr. Ole Olsen, som jeg allerede har sagt til hr. Tange, at man naturligvis ikke kan forvente, at regeringen og Nationalbanken fastsætter et eller andet bestemt renteniveau og siger, at herunder

hverken må eller kan renten stige eller falde. Det tror jeg hr. Ole Olsen vil erkende simpelt hen ville være urealistisk.

Så vil jeg bede hr. Ole Olsen erindre sig, at når man skal vurdere det danske renteniveau, skal det ikke blot vurderes ud fra vores interne økonomiske forudsætninger — dér er jeg ikke sikker på vi ikke ville være særdeles enige om, hvad der var tilstræbelseværdigt — men der er en forbindelse imellem den danske økonomi og omverdens økonomi, en forbindelse, som desværre også pålægger os begrænsninger i den handlefrihed, vi har med hensyn til, hvilket renteniveau vi ønsker at have i Danmark, nemlig nødvendigheden af — jeg siger ligeledes desværre — fortsat at være nødt til at optage lån, først og fremmest private lån i udlandet. I det omfang, hvori vi kan bringe os i en sådan situation, at vi får afskaffet det løbende underskud på betalingsbalancen — og jeg vil være meget lykkelig, hvis hr. Ole Olsen vil hjælpe med til det — så kan vi føre en mere suveræn intern rentepolitik i Danmark.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Henning Philipsen* (SF) til arbejdsministeren:

„Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at arbejdssøgende, som af arbejdsformidlingen anvises arbejde, og som opfylder arbejdsgiverens krav om faglig kunnen, ikke afvises af politiske eller andre årsager, som ikke er fagligt begrundet?“

(Spm. nr. 355).

Skriftlig begrundelse.

Af dagspressen fremgår det, at en bestemt arbejdssøgende af arbejdsformidlingen i København var anvist arbejde på B&W. Den arbejdssøgendes faglige kunnen er dokumenteret bl. a. ved aflæggelse af svejseprøve, som blev bestået med tilfredsstillende karakter. Alligevel blev den arbejdssøgende ikke antaget uden egentlig begrundelse for afslaget.

Det kan ikke være rigtigt, at arbejdsgivere kan skalte og valte med den anviste arbejdskraft, når henses til den arbejdssøgendes pligt til at modtage anvist arbejde.